

Tomaji Attila

Hal

Ahogy mész a parton, aranykocsi zuhan a vízbe,
sebes halhát villan, s hang a patakból, hal dalol
a hullám alól. Dallamát csak az éjszaka ismeri,
egy fiatal férfi iszonyatos éjszakája.

Hajnali kert, olajfái Kedronba csüngő lombja zörren.
Elsorvadt bozótosban, üreges helyeken alvók,
tizenegyen alszanak, leveleken hold ezüstje alszik.
Jönnek mások, közelednek, egyik haját a hold ezüstbe marta.

Virrasztó férfi, rózsák rózsája, törettetni való utolsó kenyér,
eleven táplálék, csak éj s üres pohár, nincs semmije, nem látta
a tengert, ölébe gyerek, se lány nem ült soha, szíve piramisa
kifosztva, se teste, vágya se, nem ad, nem kér, s már az is emlék,
ami lesz, a hosszú halál, s hétszerhét sebében a sóvárgó ujjak.

Alvók közt ébren, nem szól, nem érint, hiába öleli át angyal,
ugyan mit súgathna fülébe, mire föleszmélne a lélek,
bárhova néz, a végtelenbe lát, messze lebeg, mintha tükörben,
mintha egyetlen halacska lenne az összes vízben,
és harmatok hullnak, Éosz, véres könnyek.

Elfogytak szavai, s eltelítette magánya,
mit az érez csak, ki szeret.

Azóta szétpergett vér a hajnali pára,
s csak a halál hallja a hal dalát,
de mintha éber szíved is azt dúdolná,
ahogy a parton mész.

Pessoa

Ide a szél onnan jön, ahol korábban éltem.
Ebben a fehér városban mindig esik az eső.
A hűvös márványlépcsők felől zsolozsma
s az Alfama piros villamosának hangja.
Ez itt a Brasileira.
Gyere, kávét innék.
Alkoholt csak később,
még nem akarok mindent észrevenni.

Hozzák is üvegpohárban a Galão-t,
mellé a törékeny piritóst,
s odaát, az üvegen túl, az esőfelhők közt,
nézd, ragyog a nap.
Ülj le ide, most közeledre vágyom.
Érzed a Tejo édes-sós szagát?
A fűszerek, a faszén, a hús, az olíva
s a tenger jódszagát?
Ez itt Portugália.

Minden hely ugyanaz a hely, minden föld ugyanolyan.

Jól nézz meg magadnak, többé nem hívlak.

Csokornyakkendő.
Sétapálca.
Gondosan vasalt nadrág.
Cigarettaárca.
Szívem árnyéka.
Eltévedt idő.
Szétivott máj.

Más semmi.

Életem, ha éltem egyáltalán, csak rom.
Örvénylek, sugárnyalábnyi por.
Hoztál rózsát? Hisz ez egy liliom!
Ne érints meg. Majd legközelebb,
bár *I know not what tomorrow will bring.*

Istenem, van itt valaki?

Presszók, büfék, parkok

Ha ötven elmúltál, s már nem hiszel
a csodákban, szívesen időzöl egyedül
szobákban, kocsmákban, a csend
a legjobb barátod, számíthatsz rá,
meghallgat, s válladhoz ér, ha végre
újra sírni tudsz, mert egy-két dologban
már biztos lehetsz, a fiatalok fiatalabbak
maradnak nálad, s aligha tér új útra életed,
kiderült, halandó vagy te is, törődj bele,
lassan kimosódsz az időből, bár nem ásít
még senki, ha nevedet látja versed felett,
s meglepetés is csak akkor ér, ha magadnak
okozod, ezért, ha ötven elmúltál is, nézd
tovább a presszók átutazóit, büfékocsik
fáradt vendégekörét, a lábfájós öreg
pincéreket, a parkokban ücsörgő sakkozók
férfiakat, figyeld, miként kérődznek a
nappalok s éjjelek, és ne feledd csodálkozni,
milyen egyszerű minden, ami örök,
asztalodon a bor, a gyors cigaretták
lassú füstje, ne törődj semmivel, írj,
ha írnod kell, ha más, ha jobb, mivel
töltenéd időd, nem jut eszedbe.

Ha ötven elmúltál is, még megrezzent pár
semmiség, fölülpsz ágyadban, szétnézel,
hogyan van-e minden, mint álmodban
láttad, pedig nyugodhatnál, saját életét
éli az élet, jól megvan tisztes távolban,
elengedted, úgyhogy, ha ötven múltál is,
tartsd magad ahhoz: *vanni* jobb, mint élni –